

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Νοεμβρίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 52

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, ἡ «Διάπλασις», εἰσερχομένη εἰς τὸ 49ον ἔτος τῆς, θὰ ἐκδίδῃ τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνός δωδεκάσελιδον. Ἀντὶ τούτου, ἡ ἐτησίᾳ συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, ἀπὸ 75 δραχμῶν, ἀυξάνεται εἰς δρ. 80. (ἡ ἑξαμηνία δρ. 45, ἡ τριμηνία δρ. 25.) Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μένει ἡ αὐτή. Ὅσοι ἀνανέωσαν ἤδη κατὰ τὸ παλαιόν, παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὸ συμπλήρωμα.

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὁ Φραγκίσκος ἔνοιωσε τὴ στιγμή αὐτὴ ὅτι τὸν ἔσπρωχναν πρὸς τὸν κυβερνήτη. Ἐκεῖνος τὸν φίλησε καὶ ἐξακολούθησε:

—Δὲν ξέρω τί σκοπεύετε νὰ κάμετε μ' αὐτὸ τὸ παιδί, κύριε Καρινύ. Σὰς δηλώνω ὅμως ὅτι τὰ σχολεῖα μας εἶναι στὴ διάθεσή του. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, τὸ νομὰ του ἀναφέρεται πολὺ τιμητικὰ στὴν ἡμερησίᾳ δικταγὴ τοῦ στρατοῦ.

Τότε ὁ στρατηγὸς διάδασε δυνατὰ:

«Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰνδοκίνας ἐκφράζει τὴν εὐαρέσκειά του στοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιῶτες τοῦ 10ου Ἀποικιακοῦ Συντάγματος, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴν ἐκστρατεία ἐναντίον μιᾶς συμμορίας ληστῶν. Ἀναφέρει ἰδιαίτερος τὸν ὑπολοχαγὸ Σελλίε, ποὺ ἔδειξε ἀξιοσημείωτο θάρρος καὶ ψυχραιμία ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπασματος. Ἀναφέρει ἐπίσης τὸν νεαρὸ Φραγκίσκο Ταρδίρ, δεκαπέντε χρόνων, ποὺ κατόρθωσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῶν ληστῶν καὶ νὰ καταγγεῖλῃ τὴν κυβερνήτην τὸ καταφύγιό τους. Τὸ θάρρος του καὶ ἡ ἐξυπνάδα του συνετέλεσαν ἀρκετὰ στὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς.»

Ὁ Φραγκίσκος ἔκλιγε ἀπὸ τὴ συγκίνηση ἀκούγοντας τὴν ἡμερησίᾳ δικταγὴ, ποὺ τὸ βράδυ θὰ διαβάζοταν

σ' ὅλους τοὺς στρατιῶτες καὶ θὰ δημοσιεύονταν σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες.

Μὰ ὁ κυβερνήτης δὲν εἶχε τελειώσει:

—Ἐλπίζω, κύριε Καρινύ, εἶπε στὸ μηχανικὸ, ὅτι δὲν σκοπεύετε νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν ἀποικία μας, ὅπου οἱ ἄνθρωποι τῆς δικῆς σας ἀξίας εἶναι τόσο ἀναγκαῖοι. Τὸ ἔδαφος ἐδῶ εἶναι πλούσιο σὲ μεταλλεῖα καὶ ἡ κυβερνήτης ἔχει τὴ διάθεσιν νὰ σας δώσει ὅλες τὶς εὐκολίες. Σὰς πληροφωρῶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ὅτι ἔχετε δικιώματα πάνω στὸ ἕνα τέταρτο ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἀγκόρ, ποὺ βρέθηκαν χάρις σὲ σας.

—Καὶ στὸ μηχανήμα τοῦ πατέρα μου! πρόσθεσε ὁ Φραγκίσκος, χωρὶς νὰ τὸ θέλει.

Ἀλλ' ὁ κυβερνήτης κούνησε μὲ λύπη τὸ κεφάλι του:

—Ναί, εἶπε, εἶναι πολὺ θλιβερό ὅτι τὸ μηχανήμα αὐτὸ ἐξαφανίσθηκε μέσα στὴν τρομερὴ ἐκκρηγξὴ τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ Σιδερένιου Χερικοῦ. Ἔτσι μοῦ ἀνέφερε ὁ ὑπολοχαγός.

Ὁ Φραγκίσκος, μαθαίνοντας τὴν τρομερὴ αὐτὴ εἰδηση, λίγο ἔλειψε νὰ ξεσπάσῃ σὲ λιγμούς. Μὰ ὁ κυβερνήτης τῆς ἐξακολούθησε:

—Ἡ περιουσία ποὺ σας ἀνήκει ἀπ' αὐτὸ τὸν θησαυρὸ ἀποτελεῖ μιὰν ἀποζημίωση γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ μηχανήματος. Γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ἀπώλεια αὐτὴ εἶναι δυστύχημα. Ἀλλὰ δὲν ἔχετε κρατήσῃ τὸ χειρόγραφο, κ. Καρινύ;

—Δυστυχῶς ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Καρινύ. Χάθηκε καὶ αὐτὸ μαζί μὲ τ' ἄλ-

λα καὶ ἡ ἐφεύρεση εἶναι χαμένη πιά γιὰ τὸν κόσμον.

Ἡ ἀκρόαση τελείωσε. Ὁ μηχανικὸς ὅμως, τὴ στιγμή ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ κάμῃ μιὰ ἐρώτησιν στὸν κυβερνήτην:

—Θὰ ἦταν ἀδιακρισία, κύριε κυβερνήτη, νὰ σας ρωτήσω γιὰτὶ ἀφῆθηκε ἐλεύθερη αὐτὴ ἡ μὲς Μαργκαρέτ, μιὰ γυναίκα ἐπικίνδυνον, ποὺ μισεῖ καὶ τὴν πατρίδα μας;

Ὁ κυβερνήτης χαμογέλασε, ἔφερε τὸ δάκτυλό στα χεῖλη καὶ ἀπάντησε:

—Δὲν ἐλευθερώσαμε τὴ μὲς Μαργκαρέτ, κύριε. Ἡ μὲς Μαργκαρέτ, ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τοῦ Σιδερένιου Χερικοῦ, εἶναι κλεισμένη τώρα στὶς φυλακὲς τοῦ Χανού

καὶ σὲ λίγον καιρὸ θὰ παρευρεθῇ στὴν κατάδική της.

—Ναί, ἀλλὰ...

—Ἡ γυναίκα ποὺ ἐλευθερώσαμε, δὲν εἶναι ἡ μὲς Μαργκαρέτ.

Καὶ σιγότερα, ὁ κυβερνήτης πρόσθεσε:

—Δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ μὲς Μαργκαρέτ, γιὰ λόγους ποὺ θὰ τοὺς μάθετε ἀργότερα.

Ὁ μηχανικὸς δὲν ἐπέμεινε πιά. Ὁ Φραγκίσκος ὅμως δὲν πολυκατάλαβε τοὺς «λόγους» ποὺ ἐγγουσε ὁ κυβερνήτης τῆς Ἰνδοκίνας.

Ἀλλὰ ἐμεῖς μπορούμε νὰ τοὺς ἀφίσουμε νὰ μαντευθοῦν. Ἡ κυβερνήτης κατάλαβε τί χρησιμότητα μπορούσε νὰ ἔχῃ αὐτὴ ἡ γυναίκα γιὰ ὀρισμένους ἐπιχειρήσεις. Ἦταν ἐπικίνδυνον ὡς ἐχθρὸς, ἀλλὰ πολὺτιμη ὡς σύμμαχος. Καὶ ἡ κυβερνήτης προτίμησε νὰ τὴν κάμῃ σύμμαχον.

Κι' ἐστὶ εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ συναντήσουμε καὶ πάλι τὴ μὲς Μαργκα-

«Πατέρα μου!...»
(Σελ. 397, στ. γ')

«Ὁ στρατηγὸς διάδασε». (Σελ. 413, στ. α')

ρέτ να θέτει στην υπηρεσία της γαλ-
λικής κυβέρνησης τη δύναμη την εξυ-
πνάδα, την επιβολή, που την είδαμε
να δείχνει σ' αυτή την ιστορία.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΣΙΑΠΕΡΙΟΥ ΧΕΡΙΟΥ»

ΤΟ ΧΑΜΟΜΗΛΙ

«Έχω ακούσει απ' την κυρά Σοφή χί-
λιες ιστορίες και συμβουλές που όλες
σχεδόν έχουν μείνει στη μνήμη μου.
Θυμάμαι μια βραδιά που η κυρούλα ή-
ταν άρρωστη και σαν πήγαμε να τη
δούμε, μάς είπε τούτη την ιστορία.

«— Μια φορά, παιδάκια μου, ήταν
στον αγρό ένα χαμομήλι, πούχε την
τύχη να λουλουδίσει μοναχό στη μάνα
του τη χαμομήλιά. Ήταν μάλιστα τό-
σο μεγάλο κι' όμορφο, που θα τόπαιρ-
νε κανέναν για μαργαρίτα. Κείνη τη
μέρα που άνθισε, θα περνούσε από κει
ο Πρίγκηπας της χώρας, πηγαίνοντας
να κυνηγήσει. Όλα τάγγριολούλουδα
φλυαρούσαν για τουτό τον εξαιρετικό
διαβάτη, που δεν τον είχαν δει άλλη
φορά.—Θάναι ένας άγγελος με φτερά
παγωνιού! Έλεγε το ένα.—Θάναι ένας
νέος γεμάτος φλωριά και τὰ μαλλιά
του θα σέρονται ως τη γη! Έλεγ' έν'
άλλο κι' άλλα έλεγαν πώς θάταν ένας
άπλός νέος με ένα μεγάλο μανδύα από
έρμινια.

«Ήρθε ή ώρα που ο Πρίγκηπας φά-
νιχε με την ακολουθία του. Όλα ξα-
φνιάστηκαν,—ιδιαίτερα το χαμομήλι,
πούχε τεντώσει το λαιμό του για να
φαίνεται όμορφο,—γιατί ο Πρίγκηπας
ήτανε ντυμένος σαν και τους άλλους.
Φορούσε μια πράσινη βελούδινη στο-
λή και ένα μεγάλο φτερό στο καπέλ-
λο. Τάγγριολούλουδα συγκινήθηκαν. Κα-
θένα έλπιζε να σκαλώσει στο εύρωστο
κορμί του άρχοντα, και να μπή στη
μπουτινιέρα του. Περνώντας πλάϊ
απ' το φιλάρεσκο χαμομήλι, ο πρίγ-
κηπας το πάτησε με την άκρη της
μπότας του και το στράβωσε τὰ κά-
τασπρα πέταλα. Μέσα στον πόνο του,
δὲ σκέφτηκε άλλο, παρά πώς να ξανα-
τεντωθῇ και να σηκώση πάλι το βλέμ-
μα. Ο Πρίγκηπας έμάκρυνε, μα το χα-
μομήλι ήταν ακόμα θαμπωμένο απ' το
λουστρίνι του. Άρχισε τότε να κου-
νιέται με φιλαρέσκεια και να περιπαί-
ζει όλα τάλλα λουλούδια. Όλη τη μέ-
ρα σκεφτόταν τον ύψηλό διαβάτη και
δὲν είχε όρεξη ούτε να μιλήσει στη
μητέρα του.

«—Τί έχεις; τούπε ένας σκαραδαίος
περνώντας.

«— Περιμένω τον Πρίγκηπα, απο-
κρίθηκε το χαμομήλι πεισματικά. Μου
υποσχέθηκε στο γυρισμό να με κόψει
και να με βάλει στο στηθος του.

«— Μπα! γέλασε ο σκαραδαίος,
γι' αυτό έχεις παρατενωθεί; Έγώ
τον είδα τον Πρίγκηπα κει κάτω, μα
στη μπουτινιέρα του φορούσε ένα
κίτρινο τριαντάφυλλο. Και νάδλεπες
καμάρι έκείνο! μα και με το δίκιο του...
Ύστερα τί θές να μπής μπρὸς στο τρι-
αντάφυλλο; Σὺ είσαι καλὸ για να σε
βράζουν οί γριούλες τον χειμῶνα, ὅ-
στερα είσαι σαν πατημένο σήμερα!

«Αὐτὰ τὰ τελευταία του λόγια κά-
νανε το χαμομήλι να θυμώση πολύ.
Έκλαιγε, ίδρωνε και ή ίδια ή μάνα
του έλεγε πὼς στη γενιά της τέτοιο
λαφρόμυαλο παιδί δὲ βρέθηκε άλλο.

«Αὐτὸ δὲν φιλοτιμιόταν καθόλου.
Ούτε την πεταλούδα χαιρέτησε, ούτε
και στην άράχνη μίλησε που πήγε να
ξαποστάσει από κάτω του, και που
άρχιζε την κουδέντα με τη μάνα του.
Τάπόμενα έκανε το σοβαρό στη φι-
ληνάδα του τη μέλισσα, και πὺδ άργά
δὲν ευχαρίστησε ένα κοπάδι γρύλους
πούρθαν να στήσουν συναυλία κάτω
απὸ το κοτσάνι του. Ήταν ὡχρό και
κίτρινο. Μία περιέργεια το κατάρτωγε.
Νά ιδῇ τον Πρίγκηπα στο γυρισμό.

«Δὲν άργησε αὐτὸς να φανῇ, καθισμέ-
νος σ' ένα κατάσπρο αλογό που έτρε-
χε με καλπασμό, ενώ το κίτρινο τριαν-
τάφυλλο έσκυβε χαρούμενο και περή-
φανο πρὸς τάλλα λουλούδια. Και με-
τὰ το πέρασμά του, το χαμομήλι έμει-
νε θλιμμένο και βουδὸ. Τὸ πρωτῖ, μό-
λις ξημέρωσε, ή μάνα του το είδε
νεκρὸ, λιγισμένο, και σαδανωμένο μέσ'
τάσπρα του πέταλα.

«Κανέναν δὲν το λυπήθηκε κι' αὐτὴ
ή μάνα του, ντροπιασμένη και λυπη-
μένη, τὸλεγε σ' όποιον τη ρωτούσε:
«Πέθανε απ' τη λαφρομυαλιά του. ά-
κοὺς να θέλῃ να το φορέσει ο Πρίγκη-
πας της Χώρας!» Και σαν τη ρωτού-
σανε, πὼς τοῦ μπήκε ή ιδέα, ή μάνα
του ή χαμομήλιά άπαντούσε: «Νά,
περνώντας, τάγγιξε με τη λουστρινένια
του μποτά».

«—Μ' άλλα λόγια το πάτησε! πετά-
χτηκε μία μέρα και της είπε μία φλύ-
αρη παπαρούνα, που δὲν μπορούσε να
κούῃ τὰ παράξενα...»

Αὐτὴ ήταν ή ιστορία της κυράς
Σοφῆς κείνη τη βραδιά, και τη θυμά-
μαι τόσο καλά όσο και την άφαίρεση
που μάθαινα κείνο τον καιρό, στη δευ-
τέρα του Δημοτικού.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΣΠΙΤΙ

Ή κυρά Ποντίκαινα κι' ή κόρη της
ή Σταχτούλα κατοικούσαν στο σπίτι
της κυρά Λίτσας, ένα παλιό, φτωχικό
κι' άπλο σπίτικι.

Σ' αυτό το σπίτι, ή Σταχτούλα είχε
γεννηθεί κι' ή κυρά Ποντίκαινα ειχ' έρ-
θει, όταν ήταν ακόμη μικρό ποντικάκι,
μέσα στο ρόδινο στόμα μιας γατούλας.

Είναι αρκετά παράξενο βέβαια, το
στόμα μιας γάτας να χρησιμεύει για
μεταφορικό μέσο σ' ένα ποντίκι, από
τόνα σπίτι στ' άλλο. Κι' όμως το γε-
γονός είναι αὐθεντικό κι' ιδού πὼς
συνέβη.

Ή γριά Ψιψίνα είχε δώσει στο μι-
κρό γατάκι της, για να το ανταμείψῃ
που ήταν φρόνιμο παιδί, ένα μικρό
ποντικάκι ολόζωντανο!

Τὸ γατάκι, αντί να το ροκανίσει ά-
μέσως άμέσως, το πήρε και πήγε να
παίξῃ με χαρὰ μπροστὰ στη γειτονική
πόρτα που ήταν ακριβὸς ή πόρτα της
κυρά Λίτσας. Και τότε το ποντικάκι που
ήταν αρκετά έξυπνο για την ήλικία
του, ξέφυγε γοργά και χόθηκε σαν ά-
στραπή σε μία τρυπίτσα, πίσω άπ' τη
σκάφη όπου ζύμωνε ή κυρά Λίτσα. Τὸ
ποντικάκι αὐτὸ ήταν ή κυρά Ποντί-
καινα, ή μαμμά της Σταχτούλας.

Από τότε δὲν άλλαξε κατοικία.
Ζούσε μαζί με την κόρη της, που την
άποκαλούσε πότε «Χαρὰ της ζωῆς μου»,
και πότε «παλιοκόριτσο», αναλόγως
της φρονιμάδας της ή της κακοκεφα-
λιάς της.

— Έδῶ, έλεγε, είναι ο παράδεισος τῶν
ποντικῶν: Δὲν υπάρχει γάτα! Κι' εί-
ναι πολύ σπάνια τὰ σπίτια όπου δὲν
υπάρχει γάτα.

Μὰ είχε κι' άλλα πλεονεκτήματα
αὐτὸ το σπίτι. Ή κυρά Λίτσα ξεχνούσε
συνότατα να κλείνῃ το μπουφέ κι' έ-
τσι ή Σταχτούλα κι' ή μαμμά της έμ-
παιναν μέσα δίχως να χτυπήσουν κι'
επαιρναν πλούσια το δείπνο τους τρι-
γύρω στὰ πιτάτα.

Εκτὸς άπ' αὐτό, ή γριά νοικοκυρά
δὲν είχε και πολύ δυνατό μάτι, κι' έ-
τσι τὰ δυὸ ποντίκια σεργιανούσαν σ'
όλο το σπίτι, στὰ σίγουρα...

Μία μέρα, στο ἀντικρυνὸ οικόπεδο,
ήρθαν κάτι άνθρωποι με κάρρα. Ο
δρόμος γέμισε πέτρες κι' ασόδεστη. Ή-
ταν χτιστές.

Άρχισαν να χτίζουν ένα σπίτι. Ο-
ταν τὸ τέλειωσαν, ήταν ένα χαριτω-
μένο σπίτι, με δυὸ παράθυρα, με μία
πόρτα στη μέση, με κόκκινα κεραμίδια
στη σκεπή και με μία μεγάλη καμινά-
δα. Τέλος κάτι ὡραίο και μεγάλοπρεπο.

Ύστερα ήρθαν και κάθισαν ἄνθρω-
ποι. Ένας μπαμπάς, μία μαμμά, ένα
κοριτσάκι κι' ένα αγοράκι. Α, ήταν

πολύ καλοντυμένοι και πολύ άξιόλογοι
άνθρωποι!

Ή Σταχτούλα δὲν χόρταινε να το
κοιτάξῃ αὐτὸ το σπίτι.

— Θέλω να πάω σ' αὐτὸ το σπίτι, εί-
πε στη μαμμά της. Είναι καλύτερο άπ'
το δικό μας.

— Σώπα! φώναξε ή μητέρα. Να
πῆς σ' ένα σπίτι, όπου υπάρχει γάτα,
και μάλιστα μία γατάρρα γκρίζα, που
τη φωνάζουν Σπιθομάτα!

— Δὲν λογαριάζω ἐγὼ γάτες, οὔτε
και την κυρία Σπιθομάτα! ἀπάντησε
ή Σταχτούλα.

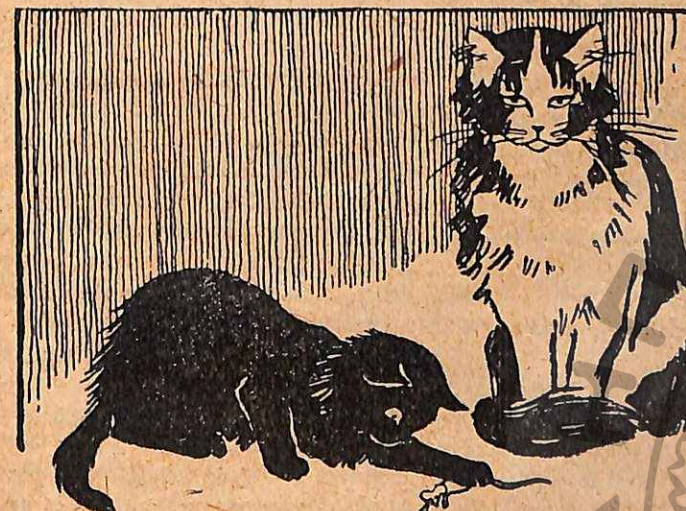
— Αμυαλές κουδέντες! φώναξε ή
Ποντίκαινα. Μάζεψε τὰ μυαλά σου,
γιατί θα σ' εύρη συμφορά!

Μὰ ή Σταχτούλα ήταν ἐπίμονο παιδί.

Μία μέρα, τη στιγμή, που ή μαμμά
της έτρωγε τ' άπομεινάρια μιας βουτυ-
ρωμένης φέτας, ή μικρή πέρασε γοργά
άπ' το δρόμο και τρύπωσε μέσα στο
ἀντικρυνὸ σπίτι, και μάλιστα στο κα-
λύτερο μέρος: στην κουζίνα.

Τὸ εσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ήταν πιὸ
όμορφο ακόμα από το εξωτερικό. Τί
κουζίνα!.. Κατσάρδες, τεντζερές,
τηγάνια, όλα στη σειρά, γυαλιστερὰ
σαν τὸν ήλιο! Και μυρωδιές!.. Μυ-
ρωδιές ζαλιστικές, που φάνερωναν κου-
ζίνα ἀριστοκρατική. Τύφλα νάχει ή
κυρά-Λίτσα! Μιζέρια και φτώχεια.

— Τί καλά πούκαμα, να μὴν ακού-

«Είχε δώσει στο γατάκι της ένα μικρό ποντικάκι...»
(Σελ. 414, στ. γ')

σω τη μαμμά μου! συλλογίστηκε ή
μικρή. Τί τὰ θές, οί γέροι πάντα είναι
λιγάκι ξεκουτιάρηδες.

Απ' τη χαρά της, κάνει ένα πήδη-
μάτακι... Δυστυχώς, ή όπηρετρία έ-
χει μάτι γαρίδα. Εὐθὺς διέκρινε τη
Σταχτούλα. Βάζει τις φωνές, άρπάζει
τὸ ξεσκονόπανο και άρχίζει το κυνη-
γητό. Ή Σταχτούλα, μέσα στην τρο-
μάρα της, πέφτει σ' ένα φτυάρι όπου
κοκκίνιζαν αναμμένα κάρβουνα, τσου-
ρουφλίζεται, όρμᾷ έξω πέφτει πάλι σα-

τισμένη μέσα σε μιὰν άπλάδα, γεμά-
τη ζύμη για τηγανίτες, και βγαίνει από
κει κάτωσπρη. Μοιάζει περισσότερο
μ' αλευρωμένο ψάρι, έτοιμο για το τηγά-
νι, παρά μ' ένα καθὼς πρέπει ποντικάκι.

Τάχει χαμένα πιά και τρικλίζει. Ή
όπηρετρία εύκολα θα μπορούσε να την
πιάσει. Μὰ εύτυχώς είναι ένα κορίτσι
φορητάρικο κι' έτσι ή Σταχτούλα κα-
τάφερε να τρυπώσει σ' ένα ντουλάπι.

Ήταν το ντουλάπι όπου φύλαγαν
τ' αλεύρι. Δὲν τάνοιγαν παρά μόνο το
Σάββατο, για να ετοιμά-
σουν το γλύκισμα της
Κυριακής. Ύστερα τό-
κλειναν πάλι και μάλι-
στα τόσο σφιχτά, ὥστε
ή Σταχτούλα νόμισε πὼς
βρισκόταν μέσα σε μιὰ
θεοσκότεινη φυλακή σαν
κόλαση.

Τί φοριτὴ θέση! Οὔ-
τε μιὰ τόση δὲ άχτίνα
φῶς, παντοῦ μαυρίλα.
παντοῦ πίσσα!

Ή Σταχτούλα συλλο-
γίστηκε τη μητέρα της,
τις φρόνιμες συμβουλές της, και μετά-
νοιωσε τώρα που δὲν την άκουσε. Έκλα-
ψε... Και μάλιστα δὲν τολμούσε να
κλάψῃ ελεύθερα, γιατί ή Σπιθομάτα
τριγύριζε στο ντουλάπι, νιαουρίζοντας
σαν νάλεγε: «Εδῶ
μέσα μου μυρίζεται
ποντίκι!»

Τί εὐτύχημα που
ή όπηρετρία δὲν ήξε-
ρε να έξηγῇ τη γλώσ-
σα της γάτας!

Όλον αὐτὸν τὸν
καιρό, ή κυρά Πον-
τίκαινα έχυνε άφθο-
να δάκρυα.

— Σταχτούλα μου!
Χαρὰ της ζωῆς μου,
έλα κοντά μου! έλεγε.

Ύστερα, βλέπον-
τας ότι ή κόρη της
δὲ φαινόταν πουθενά,
άλλαξε σκοπό:

— Παλιοκόριτσο!
φώναξε. Τέρας! Έλα
και σε διορθώνω ἐγὼ!

Τόχε καταλάβε ή Ποντίκαινα ότι ή
κόρη της είχε πάει στο ἀντικρυνὸ σπι-
τι. Και δὲν μπορούσε νάντικρύσει
την γκρίζα γούνα της Σπιθομάτας,
χωρίς ν' ανατριχιάσει.

— Αχ, συλλογίζόταν, άραγε ή κό-
ρη μου βρίσκεται μέσα σ' αὐτὴ την
κοιλιά;

Όχτώ δόλακρες μέρες, οχτὼ ατέ-
λειωτες μέρες, ή Σταχτούλα έμεινε φυ-
λακή στο ντουλάπι. Έτρωγε αλεύρι
που πήγαινε να σκάσει. Αλλά τί μαρ-

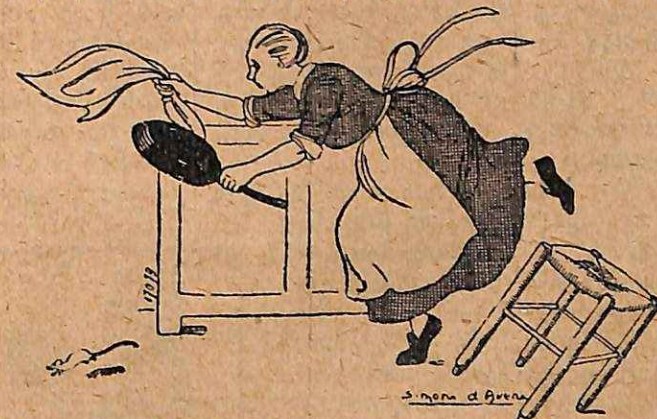
τύριο αὐτὴ ή ζωή στην άκίνησία και
στο σκοτάδι!

Τὴν όγδοη ήμέρα, ή όπηρετρία ά-
νοιξε το ντουλάπι.

Φῶς!

Χόπ! ή Σταχτούλα δίνει ένα πήδη-
μα έξω... και πέφτει πάνω στη Σπι-
θομάτα, που κοιμόταν τὸν καλὸ καιρὸ
στη λιακάδα! Τὰ ξεφωνητὰ της όπη-
ρέτριας σάστισαν λιγάκι τη γάτα, άλ-
λοιῶς ή Σταχτούλα ήταν χαμένη.

Τέλος, ή τύχη στάθηκε καλή. Ο-

«Κι' άρχίζει το κυνηγητό.» (Σελ. 415, στ. α')

ταν ή Σπιθομάτα κατάλαβε τί συνέ-
βαινε, ή Σταχτούλα ήταν πιά στο δρό-
μο και τρύπωνε μία και δυὸ στο σπι-
τάκι της κυρά-Λίτσας.

Α, το αγαπημένο κι' ήσυχο σπίτικι!
Ή κυρά Ποντίκαινα την άγκάλιασε,
γελώντας και κλαίγοντας μαζί!

— Καλὸς τη χαρά της ζωῆς μου!
Δὲ θυμήθηκε πιά να την πῇ παλιο
κόριτσο, οὔτε και να τη «διορθώσει»
καθὼς είχε υποσχεθεί.

Μόνο την έκαμε να της δώσει το λό-
γο της ότι ποτὲ πιά δὲ θάφευγε από
το φιλόξενο σπίτι της κυρά-Λίτσας.

— Όσο γι' αὐτό, νάσαι ήσυχη, μαμ-
μά, ἀπάντησε ή Σταχτούλα. Τί τρε-
μούλες, τί καρδιοχτύπια εκεί μέσα!..
Έδῶ έχουμε την ήσυχία μας γι' αὐτὸ
κι' είναι το καλύτερο σπίτι τοῦ κόσμου!

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΡΟΣΕΓΧΗ

Της Μαρκελίνας Ντεμπόρντ-Βαλιόρ

Θεὸ τῶν παιδιῶν, άκουσε ὅσο
μιάς κόρης την καρδιά,
Χτυπᾷ κὰτ' άπ' τὰ χέρια μου
όλη ήσυχία, νά!
Άκούω πάντα να μιλοῦν
για τὰ ὄρφανὰ παιδιά...
Άλλα στο μέλλον, Θε μου, πιά
μὴν κάνης ὄρφανὰ!

Μὲ τη βραδιά ένας άγγελος
άσε στη γῆ νύμφη,
Γιὰ νάπαντήσει στις φωνές
ὅσων πονοῦν δῶ-πέρα,
Βάλε από κάτω άπ' τὸ παιδί
που τάφησε ή μητέρα,
Ένα έλαφρὸ προσκέφαλο
για ν' ἀποκοιμηθῇ!..
(Μετάφρασις) ΜΗΤΕΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Δεν θά τής κόστιζε τίποτα να δώση εξή χιλιάδες για να μην ατιμασθῇ ἑνας ἀνεψιός του ἀντρός τῆς, ἕνας μικρός ντε-Μπαρναύ. Θά τόκανε ἐπιτέλους για τὴν τιμὴ τοῦ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος. Κι' ἡ Ἰδα, γι' ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ τῆς, θάκανε τὴ θυσία νὰ πάη, νὰ ρίξη τὰ μούτρα τῆς, νὰ προσέσῃ... Ἀλλὰ... θὰ τὴν ἄφινε ὁ Νταρζαντόν; Ἡ θὰ τὸ θεωροῦσε προσδοκῆ, ταπείνωση γι' αὐτόν, καὶ θὰ τῆς τὸ ἀπαγόρευε;...

Ὅχι, κανένα τέτοιο σκοπὸ δὲν εἶχε ὁ ποιητής. Ἦταν ἴσως μιὰ λύση ποὺ ἀπὸ πολλὰς ἐνοχλήσεις θὰ τὸν γλύτωνε. Δὲν ἔχαναν τίποτα νὰ δοκιμάσουν. Τὸ κάτω-κάτω, συλλογίσθηκε, «ἡ μισὴ ντροπὴ δική μας κι' ἡ μισὴ δική τῆς»... Χάλασε λίγο τὰ μούτρα του, ἔκαμε τὸ στενοχωρημένο κι' ὕστερα εἶπε:

— Ἔστω!... Γι' ἀγάπη σου, ὄχι γι' ἀγάπη τοῦ Τζάκ, κάνω κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴ θυσία. Ἀφίνω τὴ γυναῖκα μου νὰ ἐξευτελισθῇ σὲ τόσο βαθμὸ καὶ νὰ πάη νὰ ζητήσῃ χρήματα ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ τὴν περιφρόνησαν. Ἐννοεῖται ὅμως, δὲν θὰ πᾶς μονάχη σου. Ὡς ἐκεῖ θὰ σὲ συνοδεύω κι' ἐγώ.

— Ἀ, τί καλὰ!... Ὡ, πόσο εἶσαι καλός, πόσο εἶσαι μεγάλος!...

Ἔτσι ἀποφασίσθηκε. Θὰ τὴ συνοδεύει ὡς τὸ Τούρ καὶ ἀπὸ καί, — ἂν, ὅπως ἦταν σχεδὸν βέβαιο, ἔπαιρνε τὰ λεπτὰ τῆς σωτηρίας, — θὰ πήγαιναν μαζί καὶ στὸ Ἰντρέ. Κι' αὐτὸ πάλι ἀπὸ ἐγωϊσμὸ τὸ ἔκανε. Φοδότην νὰ φήσῃ νὰ ταξιδέψῃ μονάχη τῆς μιὰ γυναῖκα ποὺ πάντα τὴν ἀγαποῦσε. Ἐπειτα ἦταν εὐκαιρία νὰ διασκεδάσῃ, νὰ ξεσκάσῃ λίγο κι' αὐτός...

Στὸ τραπέζι, εἶπε τοῦ Χίρς:

— Εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ φύγουμε. Τὸ παιδί ἔκαμε τρέλλες, μεγάλες τρέλλες, ἐκεῖ-πέρα. Θὰ πάμε στὸ Ἰντρέ. Θὰ μᾶς φυλάξ τὸ σπῆτι ὅσο θὰ λείψουμε.

Κι' ὁ γιατρός, χωρὶς νὰ ζητήσῃ καθόλου ἐξηγήσεις, γιὰ νὰ δείξῃ πόσο καλὸς παρὰστοις ἦταν, ἐφώνησε:

— Τρέλλες;... Ὡ, ἦμουν βέβαιος!...

Ἐφυγαν μὲ τὸ νυκτερινὸ ἐξπρὲς κι' ἐφθασαν στὸ Τούρ πρωτὶ-πρωτὶ. Τὸ κτῆμα τῆς χήρας Ζάν ντε-Μπαρναύ, μὲ τὴν κομπὴ βίλλα στὴ μέση, κατέ-

δαζε τὶς πρασινάδες τοῦ ὡς τὸν Δελ-γηρα. Πήραν ἕν' ἀμάξι ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο καὶ πήγαν ὡς ἐκεῖ. Εἶχαν ἀποφασίσει νὰ μὴ μποῦν μέσα κι' οἱ δύο. Ἡ Ἰδα μόνο θὰ παρουσιαζόταν στὴ χήρα κι' ὁ Νταρζαντόν θὰ τὴν περιμένε στὸν ἐξοχικὸ δρόμο. Ἦταν ὅμως ἀνησυχοὶ κι' οἱ δύο: Τί ὑποδοχὴ θὰ ἔδωκε σ' ἐκείνη τὴ βίλλα ἡ συννυφάδα; Πῶς θάκουγαν τὴν αἰτησὴ τῆς; Ἡ Ἰδα φοδότην καμμιὰ ἀποτυχία. Ἀλλο τόσο κι' ὁ Νταρζαντόν. Γιατί κι' αὐτὸς ποθοῦσε τώρα νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις εὐνοϊκὰ γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί τῆς. Ἔτσι μόνο θὰ γλύτωνε ὁ ἐγωϊστὴς, ὅχι μόνο ἀπὸ τὶς παρακάτω ἐνοχλήσεις, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸ «ἀίσχος» ποὺ θέλοντας καὶ μὴ θὰ τὸ συμεριζόταν,

ΑΠΟ τὸ ἐρχόμενο 1ο φύλλο τοῦ Δεκεμβρίου ἀρχίζουν στὴ «Διάπλασι» τὰ ἐξῆς τρία εἰκονογραφημένα μυθιστορήματα:

1.— «Ο ΜΟΚΟΚΟ» τοῦ Jules Chancel, μετάφρασις Μιχ. Δ. Στασινοπούλου.
2.— «ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ» τῆς Selma Langerloef, μετάφρασις Γεωργίας Ταρσούλη.

3.— «Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ» νηπιακὸ τῆς Κυρὰ-Μάρθας.

Θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ ὁ «ΤΖΑΚ».

ἂν ὁ Τζάκ πήγαινε φυλακὴ...

— Ἐδῶ εἶναι! εἶπε ἡ Ἰδα μ' ἕναν παλμό.

— Ἐμπρός! τῆς ἀποκρίθηκε κεῖνος. Θάρρος καὶ... ὁ Θεὸς βοηθός!

Κατέβηκε γιὰ νὰ τὴν περιμένῃ ἀπέξω, καὶ τὰμάξι, μὲ τὴν Ἰδα μόνη, μπῆκε στὸ πάρκο ἀπ' τὴ μεγάλη καργελοπορτα καὶ προχώρησε πρὸς τὴν εἰσοδὸ τῆς βίλλας.

Ὁ ποιητής ἄρχισε νὰ σουλατσάρῃ νευρικά. Αἰσθανόταν μιὰ μεγάλη ἀνυπομονησία, σχεδὸν ἀγωνία. Καὶ γιὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ, κοίταζε τὸ θαυμάσιο τοπίο ποὺ ἀπλωνόταν γύρω του: ἀμπέλι κατηφορικά, κανονικὰ καὶ πλούσια· μικροὺς δασωμένους λόφους· λειβάδια μὲ ἱτιές ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ μὲ ποταμάκια· πύργους ἐρειπωμένους ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ' καὶ κομπὲς νεώτερες βίλλες σὰν ἐκείνη τῆς χήρας ντε-Μπαρναύ...

Ἀξαφὰ κίνησε τὴν προσοχή του

μιὰ ἐργατιά ἀπὸ σκαφτιάδες ποὺ ἀνυγαν, σὲ μιὰ μικρὴ κοιλιάδα ἐκεῖ-κάτω, ἕνα κανάλι γιὰ νὰ τρέχουν τὰ νερά. Ἐπλησίασε λίγα βήματα καὶ τότε εἶδε πῶς οἱ ἐργάτες ἐκεῖνοι, ποὺ ἀπὸ μακριὰ τοὺς πήρε γιὰ χωρικούς, ἦταν ὅλοι παιδιά, ὁμοίωμα ντυμένα, — μπλούζες γαλάζιες, πανταλόνια μὲ πλατεῖς γραμμές, — κι' εἶχαν ἀπὸ πάνω τους ἕναν ἐπόπτη, μισο-χωριάτη μισο-κύριο, ποὺ διεύθυνε εἰς ἀξινιές τους καὶ χάραττε τὰ ὅρια τοῦ καναλιοῦ.

Ἐκανε προπάντων ἐντόπιση ἡ ἡ-συχία, ἡ σιωπὴ αὐτῆς τῆς παιδικῆς ἐργασίας σὸν ὑπαίθρο. Δὲν ἀκουγόταν οὔτε μιὰ λέξη, οὔτε μιὰ κραυγὴ, οὔτε κἄν ἕν' ἀγκομαχητὸ σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἀφίνουν συχνὰ οἱ σκαφτιάδες.

— Πιὸ δεξιὰ!... Ὅχι τόσο γρήγορα!... φώναζε μόνο ὁ ἐπόπτης.

Κι' οἱ ἀξινεὲς ἀνεδοκατέβαιναν, καὶ τὰ ἰδρωμένα πρόσωπα ἔσκυαν στὴ γῆ, καὶ, κάπου-κάπου ποὺ σηκώνονταν γιὰ νὰ πάρουν ἀνάσα, ἔδλεπες κάτι μέτωπα στενά, κάτι κρανία μυτερά, κάτι κεφάλια παράξενα, ἀλλοιώτικα, σημαδιακά...

— Μὰ τ' ἐλ' αὐτὰ τὰ παιδιά; ρώτησε ὁ Νταρζαντόν τὸν ἐπόπτη.

— Ἀ, δὲν θὰ εἶσθε ντόπιος... Εἶναι οἱ μικροὶ ἀποικοὶ τοῦ Μετραλ. Νὰ κι' ἡ ἀποικία.

Κι' ὁ ἐπόπτης τοῦ ἔδειξε ἕνα συνοικισμὸ ἀπὸ ἄσπρα, καινούρια καὶ κανονικὰ σπιτάκια, ἀπάνω στὸν ἀντικρινὸ λόφο. Ὁ ποιητὴς εἶχε ἀκουστὰ τὸ περίφημο αὐτὸ σωφρονιστικὸ ἴδρυμα δὲν ἤξερε ὅμως οὔτε τὸν κανονισμὸ οὔτε τοὺς ὅρους τῆς εἰσαγωγῆς. Καὶ ρώτησε τὸν ἐπόπτη, λέγοντας πῶς ἦταν στενὸς φίλος μιὰς οἰκογενείας ποὺ τὸ παιδί τῆς εἶχε διαπράξει κλοπὴ.

— Νὰ μᾶς τὸ στείλετε μόλις βγεῖ ἀπὸ τὴ φυλακὴ.

— Δὲν πιστεύω νὰ πάη, ἀποκρίθηκε ὁ Νταρζαντόν μὲ κάποια λύπη. Οἱ δυστυχημένοι γονεῖς ἀποζημιώσαν τὸν παθόντα κι' ὁ μικρὸς κλέφτης θὰ τὴ γλυτώσῃ.

— Τότε δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν δεχθοῦμε. Δὲν δεχόμαστε παρὰ μικροὺς καταδίκους. Ἐχομε ὅμως κι' ἕνα παράρτημα, τὴν «Πατρικὴ Οἰκία», ὅπου ἀνατρέφονται μὲ ἰδιαίτερη μέθοδο κακῆς φύσεως παιδιά. Σὰς βεβαίω λοιπὸν ὅτι ἡ μέθοδος αὐτὴ δίδει τὰ καλότερα ἀποτελέσματα. Ἀλλωστε ἔχω μαζὶ μου μερικὰ ἐντυπα. Ἄν θέλετε νὰ τὰ διαβάσετε...

Ὁ Νταρζαντόν πήρε τὰ φυλλάδια ἐκεῖνα, ἔδωσε λίγα λεπτὰ γιὰ τοὺς μικροὺς καταδίκους καὶ ξαναἔβηκε στὸ δρόμο. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΝΕΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1927

ΣΤΟ Ξεσπάθωμα τοῦ 1927 στηρίζω τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἀπὸ τὸ 1928 τὸ φυλλάδιό μου θὰ εἶναι τακτικὰ δωδεκασέλιδο. Γιατί καθὼς σὰς ἐξηγήσα καὶ στὴν «Πρόσκλησέ» μου, δὲν μπορῶ νὰ προβῶ στὴν ἀνάλογη αὔξησι τῆς συνδρομῆς, ἂν δὲν αὔξησῃ σημαντικὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν μου. Τότε μόνο θὰ ἔχω μιὰ βάση. Κι' ἡ αὔξησι αὐτὴ πρέπει νὰ γίνῃ μὲ τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1927.

ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο. Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, ἕνα φυλλάδιό τὸ μήνα θὰ βγαίη δωδεκασέλιδο. Θὰ δημοσιεύονται τέσσαρα συγχρόνως μυθιστορήματα, κι' ἀπὸ τὰ καλύτερα ποὺ ἐδημοσίευσα ὡς τώρα. Κι' ἡ συνδρομὴ εἶναι ὅσο πρὶν φθηνή: 80 μόνο δραχμὲς τὸ χρόνο.

Αὐτὰ ὅλα εἶναι πολὺ ἐλκυστικά. Κι' οἱ φίλοι σας, ὅταν θὰ τοὺς δείξετε τὸ πρῶτο φυλλάδιό, θὰ θελήσουν προθυμότερα νὰ γίνουν συνδρομηταί.

Ναί, ἀλλ' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ θελήσετε πρῶτα σεῖς. Νὰ τὸ κάμετε δουλειά. Νὰ τὸ βιάτε πεῖσμα. Καὶ νὰ μὴν ἡσυχάζετε παρὰ ὅταν βρῆτε ἕνα τοῦλάχιστο φίλο σας ποὺ νὰ σὰς δώσῃ τὰ χρήματα γιὰ νὰ τὸν ἐγγράψετε. Αὐτὸ εἶναι: **Καθένας ἀπὸ σὰς πρέπει νὰ μὴν κἀνῃ φέτος ἀπὸ ἕνα τοῦλάχιστο νέου συνδρομητή.** Ἔτσι θὰ διπλασιασθῇ ἡ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ. Καὶ τότε θὰ μπορέσω ἀφορὰ ναῦξήσω λίγο ἀκόμα τὴ συνδρομὴ καὶ νὰ τὸ κάμω ὀριστικὰ δωδεκασέλιδο.

Ἰδοὺ τώρα τί λέει κι' ὁ Ὁδηγὸς γιὰ τὸ Ξεσπάθωμα, στὸ Ε' Κεφάλαιο: «Ἐπεκράτησε στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως, νὰ ὀνομάζεται **Ξεσπάθωμα** ἡ ἐγγραφή νέου συνδρομητοῦ ἀπὸ ἄλλον συνδρομητὴ ποὺ φροντίζει μὲ ἀγάπη γιὰ τὴ διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Καὶ γιὰ νὰ ὑποθάλπῃ καὶ νὰ νταμεῖβῃ τὸν εὐγενεὶς αὐτοῦ ζῆλον τῶν φίλων τῆς, ποὺ γίνεται πρὸς ἐνός μεγάλου καλοῦ στὸν παιδικὸ κόσμον καὶ γενικὸ στὴν κοινωνία, ἡ Διάπλασις ἴδρυσεν τὸν Διαγωνισμὸ Ξεσπαθώματος». Πραγματικῶς, τὸ Ξεσπάθωμα ἐδρεγχεῖ ἀμέσως τὸν παιδικὸν κόσμον κι' ἐμμέσως τὴν κοινωνία, γιὰ διὰ διδοῖ ἕνα περιοδικὸ ποὺ ἡ μορφωτικὴ του δύναμις εἶναι ἀπ' ὅλους ἀναγνωρισμένῃ. Ἀλλὰ πρέπει τώρα νὰ προσθέσω καὶ τοῦτο: ἂν ὑπόσχῃ, ἂν ζῇ ἀκόμα τὸ περιοδικὸ αὐτό, εἶναι μόνο ἀπὸ τὸ Ξεσπάθωμα.

Χωρὶς αὐτό, ἡ Διάπλασις θάναγκαζόταν νὰ διακόψῃ τὴν ἐκδόσιν τῆς. Γιατί, μεγαλώνοντας, σιγὰ σιγὰ οἱ παλαιοὶ συνδρομηταὶ τῆς θὰ τὴν ἀφίαν ὅλοι καὶ νέοι δὲν θὰ ἐρχόνταν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν. Καὶ τοῦτο πάλι γιὰτὶ, καθὼς ἔξερε, ἡ Διάπλασις οὔτε ἀγγελίες στὸν τύπο δημοσιεύει, οὔτε ρεκλάμες στοὺς τοίχους κολῶν, οὔτε πρῶτορες, ἀνταποκριτὰς κι' ἀντιπροσώπους ἔχει. Οἱ πρῶτορες τῆς, οἱ ἀντιπροσώποι τῆς, οἱ ἀντιπροσώποι τῆς εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ συνδρομηταί τῆς. Σ' αὐτοὺς ἔχει ἀναθέσει τὴν διάδοσιν τῆς καὶ τὴν ὑπαρξή τῆς. Ἐξαρτῶνται αὐτοὶ; Ὑπάρχει! Ἀδιαφοροῦν; Πεδάλνει! Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ, ἡ ἀληθινὴ σημασία τοῦ Ξεσπαθώματος.

Ἰδοὺ καὶ οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ ἐν ἐκτίσει. Τοὺς ἔχει κι' ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, ἀλλὰ βάζω ἐδῶ τοὺς κυριότερους, γιὰ νὰ τοὺς μάθουν κι' οἱ νέοι συνδρομηταὶ ποὺ δὲν ἐγγράφηκαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου καὶ νὰ μπορέσουν κι' αὐτοὶ νὰ ξεσπαθώσουν. Γιατί τὸ εἶπαμε: φέτος πρέπει νὰ ξεσπαθώσουν ὅλοι, ὅλοι!

ΟΡΘΙ ΤΟΥ 27^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἐτήσιος. Θ' ἀρχίσῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1926, θὰ λήξῃ τὴν 31 Νοεμβρίου 1927 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους τοὺς, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν ἐγγράψῃ νέους συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'.—Οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητὰς λογαριάζονται ὡς διαθέντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὄψῃ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφεμένους μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δη-

λαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν λογαριάζεται ὡς διαθέντας 52 φύλλα· ὁ ἐγγράφων ἑξαμήνιον, 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τριμήνιον, 13 φύλλα· δύο συνδρομητὰς ἐτησίους, 104 φύλλα κτλ.)

Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θ' ἀπονέμονται ὡς ἑξῆς: **Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως**: — Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονέμῃται πρὸς **δεκαπέντε μόνον**, ἤτοι ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927, θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντως ὅμως ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 780.)

Ἐάν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν τοῦ 1500 βραβευομένου, **θὰ βραβευσθῶν καὶ ὅλοι αὐτοί**, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐξ' αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέντας τὰ περισσότερα φύλλα, θὰ ἀνακηρυχθῇ **Κορυφαῖος**, θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ εἰκὼν του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευομένων, ἂν, ἐννοεῖται, στεῖλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἄν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ μικροὶ Σύλλογοι ἢ Ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων, θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ **Κορυφαῖος** τῶν Ὁμάδων.)

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβεῖου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδοδόμενων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος (ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἡ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτῶν.)

Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος, αἱ δὲ Κορυφαῖοι θὰ ὑπολογίσῃ **60 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων**, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης **40**. (Παραδειγματικῶς χάριν· ὁ διαθέντας 1500 φύλλα, ἂν μὲν εἶναι Κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας δρχ. 98 (1500×60), ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δρχ. 60 (1500×40).)

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως: — Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927, θὰ ἔχουν διαθέσει ἀριθμὸν φύλλων μὲχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦλάχιστον τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευσθῶν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν των, οἱ **εικοσιπέντε** πρῶτοι κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐάν δὲ συμπίσῃ ὁ εἰκοστός πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἐπιόντων, τότε θὰ συμπεριληφθῶν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλων τούτων, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδοδόμενων, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ **40 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων**, οἱ δὲ λοιποὶ **30**.

Ἐπαῖνος: — Ἐπαῖνος θ' ἀπονέμῃται πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδοδόμενων, αἱ δὲ **20 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων**.

ΘΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΘΕΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς ἐτησίων συνδρομητῶν δύναται τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμήνους καθὼς καὶ τριμήνους. Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται **ἀπαραίτως** ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου.

2.—Ἐγ' ὅσον ἐγγράφῃ τις συνδρομητὰς, πρέπει νὰ στείλῃ ἐκαστοτὲ τὴς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτυπον τῆς συνδρομῆς των, **ἀνεὶ ἀναβολῆς**, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφή νέου συνδρομητοῦ διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς Ξεσπάθωμα, **πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτόν νὰ ἔχῃ πληρώσει τὴν συνδρομὴν του καὶ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος**. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ περῶναι.

4.—Ἡ ἐγγραφή ἀπὸρρον λογαριάζεται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ κατὰβάλλοντος τὴν συνδρομὴν του. Ἐπίσης θεωρεῖται Ξεσπάθωμα τοῦ **ἐμβάλλοντος τὸ ἀντίτυπον συνδρομητοῦ** καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἴδιου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφεμένος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀνευθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων ἢ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα.)

ΚΑΝΟΝ ΓΕΝΙΚΟΣ: Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων πρὸς μεταγραφὴς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἰουδήποτε καὶ ἐγγραφεμένου ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματι του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγράφοντες ἐπιμένοντες ἐπὶ ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώσουν ἐκαστοτὲ συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

[Αριθ. Έγκρ. 207]

Καθισμένη στο παράθυρό μου που βλέπει στη θάλασσα, άφρινα το νού μου να φτερουγίζει τόσο μακριά όσο έφτανε μπροστά μου αυτή. Την ώρα εκείνη τα νερά της χρυσώνονταν απ' τις τελευταίες άχτιδες του ήλιου, που αναλάμπετε σε χίλιες δυο αποχρώσεις, βάφανε την υγρή έκταση με κατι άμυγδαλες πιναλίες και παρουσάσαν έτσι μια πολύ όμορφη ζωγραφιά.

Έξαφνα ο νους μου σταματά στο σχολείο μου.

Θυμάμαι τις καλές μου συμμαθήτριες, που πέρασα μαζί τους τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου. Θά τις ξαναδώ άραγε; Κι' αν τις ξαναδώ, πώς θά είναι; Έτσι όπως ήταν και στο σχολείο; Η μνήμη μου συναντηθούσε άφρονες;

Η θεία μου λέγει πως με πολλές της συμμαθήτριες δεν έχει σήμερα καμιά σχέση. Συναντώνται και δεν χαιρετιούνται, έχουν ξεχαστεί πια. Μά ενόχ, δεν το πιστεύω. Όσα χρόνια κι' αν περάσουν, όσο γριά κι' αν γίνω, πάντα θά θυμάμαι τις συμμαθήτριές μου και θά τις αγαπώ. Κι' εκείνες το ίδιο πιστεύω να με θυμούνται και να μ' αγαπούν...

[Ηλιόβγαλτη]

ΧΩΡΙΑΤΙΚΑ ΒΡΑΔΥΑ

[Αριθ. Έγκρ. 200]

Κάθε βράδυ μαζευόμαστε γύρω στο τζάκι. Μια πάντα φρόντιζε να φτιάξει το καμίνι, τη φωτιά που θά ζεσταίνε. Με τέχνη, με κομμάτια πυρήνας, τσίπηση σαν πυρρο άφίνοντας κούφιου στη μέση. Μερικά αναμμένα άγκάδια πουρίνην κεί μέσα, έδιναν φωτιά στην πυρήνα, κι' η ζεστασιά της εύγεργιακή σκορπιζόταν στο κρύο του χειμώνα.

Κεί βρισκόταν τακτικός πελάτης ο δημαρχος, ένα σγουρομάλλο καμπούριζο παληκαράκι με τους άγκυρους πάντα τρυπημένους τιμής ένεκεν. Αútος μάς πετούσε τις ελληνικοφύρες του κάνοντας το σοφό. Κι' ήταν έκτακτος, όταν ο Βάγγος, όπως έλεγε το θεό του κρασιού, τον είχε καλέσει στο συμπόσιό του. Λίγα περισσότερα λόγια απ' αυτόν άζειαν άρεκέτα. Έπειτα έρχόταν ο Μανώλης, το ταίριακά του, νέος κι' αυτός μ' αναφουντωμένη σκουφίδα, πιά λιγόλογος και συμπαιδακός με ύστερα ο Γιάννης, ο άλλος έαδερφός, μεγαλύτερο πειρακτήριο, και τα τέσσερα κορίτσια της σπιτινοικοκυράς μ' αυτήν άποτελούσαν την παρέα.

Η Θανάσσια καθόνταν πάντα σ' ένα κουτσούρι πλάι στη φωτιά. Κάθε μέρα τα ίδια. Σπάνια γάμος, θάνατος ή προξενιό έδιναν καινούρια ζωή στην κουβέντα.

Σάν χορταίναν, σάν ή πλήξη

τούς βάραινε πιότερο, τάρβαν με τη ρόκα. Ένας πάντα έβραζε την άρχη και με σπύτα ή αναμμένα ξύλα την κυνηγούσαν. Η Θανάσσια άμυνόταν άφρησε με, μωρέ, άντε μωρέ, φωνάζοντας άπελπισμένα ενόχ την έχονε με τα δυό της χέρια.

Μά έφτανε και το τέλος. Κάποια άκρη του λιναριού πετχίνας ή φλόγα, άε σταματούσε ή φωτιά και τότε την πετούσε στην άλλη άκρη γιά να σβύσει, ενόχ οι έπισκέπτες με γέλια, κατακτώντας τις πόρτες έπαινε καθένας τη διεύθυση του σπιτιού του.

Ατέλειωτα βράδια στο χωριό, πάντα θά σάς θυμάμαι!

[Μαγεμένη Ρεματιά]

Η ΤΡΕΛΛΗ

[Αριθ. Έγκρ. 208]

Ποτέ δεν αίστάνθηκε ούτε χιρά ούτε λύπη, ποτέ δεν κατάλαβε τί θά πη κόσμος: είναι ένα πλάσμα χωρίς χαρακτήρα, χωρίς θέληση, χωρίς ζωή. Όταν οι άλλοι γελούν, αυτή κλαίει, όταν οι άλλοι κλαίει, αυτή γελά. Η δυστυχισμένη είναι τρελλή.

Η μητέρα της μάς είναι πολύ γνωστή και συχνά πηγαίνουμε να την βλέπουμε. Και βρίσκουμε πάντα την Έλένη καθισμένη κοντά στο παράθυρο, να ξεστρίφει τις χρυσές μπουζίες των μαλλιών της και, με το βλέμμα της καρφωμένο σ' ένα άόριστο σημείο, να μουρμουρίζει ένα χαρτωτό τραγούδι.

Προχθές πήγαμε σπίτι της, αλλά όχι πιά γιά να ίδουμε την Έλένη. Η μεγαλύτερη άδελφή της είχε πεθάνει και ή μαμιά της βρισκόταν σε μια τέτοια ψυχική κατάσταση που φοβόμαστε μήν τρελλαθώ... Φεύγοντας απ' τον κόσμο της σάλας, πήγα να ίδω την Έλένη. Την βρήκα πάλι καθισμένη κοντά στο παράθυρο, να ξεστρίφει τις ξανθές της μπουζίες, αλλά δεν τραγουδούσε πιά. Την έπλησιασα.

Τό έρεοις, της λέω, πώς πέθανε ή άδελφή σου;

Μέ κοιτάξε μ' ένα βλέμμα ά- διάφορο.

Α, και γι' αυτό κλαίει όλοι; μου λέει με τη σιγή της φωνή.

Κι' έξαφνα σηκώθηκε και, καρφώνοντας τα μάτια της επάνω μου, μου λέει νευρικά:

Καλύτερα να πέθαινα εγώ παρά ή Μαρία, τότε δεν θά κλαίγε κανείς, ενόχ τώρα κλαίει όλοι.

Και έσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτούν το Μπέμπη τί δουλεύει θά κάνει όταν θά μεγαλώσει.

Θά πηγαίνω στον Πόλο, λέει, θά γεμίσει ένα καράβι πάγο και θά φέρω εδω γιά τον πούλο το καλοκαίρι.

[Μικρός Καλλιτέχνης]

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1926

[Ίδε και 'Οδηγόν Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β' § 9 και καθέξης].

1.—Τό Δημοψήφισμα πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν δέκα ὠραιότερων Ψευδωνύμων τοῦ 1926 προκηρύσσεται καὶ φέτος ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὁρους:

2.—Ἐκλέξιμα ψευδώνυμα εἶναι μόνον ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἥτοι εἰς τὴν στήλην «Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων» εἴτε ὡς νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀναεῶσες πλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια τὰ ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου 1925 μέχρι τῶν σημερινῶν.

3.—Ὡς ἐκλογεῖς δικαιούνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα ὡς ἂν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκειρμένον, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 20 κατὰ ψήφον, εἰς νόμισμα ἢ γραμματόσημον, οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συδρομηταὶ καὶ τὰ δέξια τῶν, ὡς καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί.

4.—Ἀπὸ τὰ ὡς ἂν (§ 2) ἐκλέξιμα ψευδώνυμα, κάθε ἐκλογεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ δέκα, ὑπὸ ἓνα ἡμετέριον δέκα, (ὅσα καὶ ὅποια θέλει). Διὰ κάθε ὁμῶς ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλῃ χωριστὸν Ψηφοδέλτιον καὶ χωριστὸν εἰκοσάλεπτον, ἐάν εἴναι ἀπὸ τοὺς μὴ ψηφίζοντας ὡς ἂν.

Εἰς τὸ ἴδιον ψηφοδέλτιον, ἐάν γραφοῦν περισσότερα ψευδώνυμα τοῦ ἐνός, μόνον ἓνα, τὸ πρῶτον γραμμένον θά ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ἔστω καὶ ἂν διὰ τὰλλα ἐστάλησαν εἰκοσάλεπτα.

5.—Τὸ ψηφοδέλτιον θά γίνη ὡς ἐξῆς: Ἐνα κομμάτι χαρτί ὅσο εἴναι περίπου τὸ ἥμισυ ἐπιστολικοῦ δελταρίου. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος θά γράψετε μόνον τὸ ψευδώνυμον πού ψηφίζετε. Καὶ ἀπὸ πίσω τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας, ὅσοι ἔχετε, καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας. Ἰδοὺ ὁ τύπος τοῦ ψηφοδελτίου:

Τὸ ἔμπροσθεν μέρος:

Ψηφοδέλτιον τοῦ 1926

Ψηφίζω
τὸ Ψευδώνυμον:

Οὐράνιος Θόλος (π. γ.)

Τὸ ὀπισθεν μέρος:

Ὁ ἐκλογεὺς:

Γεώργιος Α. Δημητριάδης

Ψευδ. Μπαμπούλας (π. γ.)

Α θ ἦ ν α ι

6.—Ἐπιτρέπεται Α'. Νὰ στα-

λοῦν πολλά Ψηφοδέλτια μαζί ἐν τὸς τοῦ ἰδίου φακέλλου. (Ένας δηλαδή, ἂν θέλῃ, ἢ πορεῖ νὰ μαζέψῃ τὰ ψηφοδέλτια τῶν φίλων του, ὅσα κι' ἂν εἴναι, καὶ νὰ τὰ στείλῃ μαζί με τὸ ἰδικόν του). Β'. Νὰ υπογράψουν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ,

μεγαλύτερου ἀναλόγως σχήματος, Ψηφοδελτίου, δύο, τρεῖς ἢ περισσότεροι Ἐκλογεῖς, ψηφίζοντας ὅλοι τὸ ἴδιον Ψευδώνυμον τῆς ἀρεσκείας των. Κοινὸν ψηφοδέλτιον δὲν ἐπιτρέπεται μόνον, ὅταν οἱ ἐκλογεῖς ψηφίζον Ψευδώνυμα διάφορα. Τότε πρέπει νὰ γίνεταὶ διὰ κάθε ψηφίζονμενον ψευδώνυμον χωριστὸν κοινὸν ψηφοδέλτιον.

7.—Δέκα ψευδώνυμα, ὅσα θά συγκεντρώσουν τὰς περισσότερας ψήφους, θά βραβευθῶν: ἐν μετ' ὧν τῶν Βραβείων, τρία μετ' ὧν τῶν Β' Βραβείων καὶ ἓξ μετ' ὧν τῶν Τρίτων: Θάπονε-μυθὶ δὲ Ἐπαινος εἰς τὰ κατό-πιν πλειοψηφοῦντα δέκα Ψευδώνυμα.

8.—Ἐπίσης θά βραβευθῶν καὶ δέκα ἐκλογεῖς διὰ κλήρου, ὡς ἐξῆς: Ἀπὸ ὅλους τοὺς ψηφίσαν-τας τὸ ψευδώνυμον πού ἔλαβε τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύμων, θά κληρωθῇ ἓνας πού θά λάβῃ ἐπίσης τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Ἀπ' ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμον πού ἔρχεται πρῶτον εἰς τὸ Β' Βραβεῖον τῶν Ψευδωνύμων θά κληρωθῇ ἓνας καὶ θά ἔλθῃ ἐπίσης πρῶτος εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Τὸ ἴδιον θά γίνη δι' ἐν ἑκάστον τῶν δέκα βραβε-θέντων ψευδωνύμων. Ἀπὸ ὅλους πού τὸ ἐψηφίσαν, θά κληρωθῇ ἓνας καὶ θά λάβῃ τὸ ἀντίστοιχον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Τὸν ἴδον τρόπον θάπονεμυθὶ διάκλή-ρῳν καὶ Ἐπαινος εἰς δέκα Ἐκλο-γεῖς ἀπὸ αὐτοὺς πού ἐψηφίσαν τὰ ἔπαινεθέντα δέκα Ψευδώνυμα.

9.—Διὰ τὰ λαβόντων τὰ ἴδια καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ψευδωνύμων καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ἐκλογέων ἥτοι: οἱ μὲν τοῦ Α'. Βραβεῖου βιβλίον 15 δραχμῶν, οἱ τοῦ Β' 10 δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ' 5 δραχμῶν, κατ' ἐκλογὴν των ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων. Ὅλοι δὲ οἱ βραβευ-θησόμενοι, εἴτε ὡς ἐκλογεῖς εἴτε ὡς ἐκλεχθέντες, δικαιούνται νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των διὰ νὰ δημοσιευθῶν.

10.—Ἐῷσημα θάπονεμυθὶ ἀπὸ σαραντα εἰς τοὺς ἔχοντας Α' Βραβεῖον, εἴτε ψευδώνυμον εἴτε Ἐκλογέων, ἀναλόγως δὲ κατὰ τὰς ψήφους ἑκάστου εἰς τοὺς ἔχοντας Β' ἢ Γ' Βραβεῖον καὶ Ἐπαινον.

11.—Ψηφοδέλτια εἶναι δεκτὰ ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Μα-ρτίου 1927.

Δήλωσης. Αἱ Μ. Ἀγγελίαι τοῦ Δημοψηφίσματος πρέπει νὰ εἴναι ἀπολύτως σεμναὶ καὶ εὐπρεπεῖς, συστάσεις καὶ ἔπαινοι ψευδωνύμων πρὸς ψήφισιν, ἢ ἀπλάϊ ἀνα-γραφαὶ αὐτῶν πρὸς ὑπόμνησιν. Κατηγορίαι, ἀντεγκλήσεις, προ-τροπαὶ πρὸς καταψήφισιν, πολι-τικοὶ ὑπαινιγμοὶ κ.τ.λ. δὲν δη-μοσιεύονται. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρῶτον κατ' ἑκάστην
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκρίσις ἀναεῶ-
σας τῆς συνδρομῆς του.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφῶς δρ. 80 καὶ ραμμένως δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκά- στον τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἀρραφῶς καὶ δρ. 15 ὁ ραμμένως, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτε- ρικόν δρ. 18 εἴτε ἀρραφῶς εἴτε ραμμένως.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1926

Κατὰ τὴν διαλογὴν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν μόνον ὅσα ψηφοδέλτια ἦσαν σύμφωνα μετὰ τοὺς ὁρους τοῦ Δημοψηφίσματος. Τὰ λοι- πὰ ἀπεκρίθησαν.

Α'—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαρνο- στεφῆς 21, ἔλαβε ψήφους 439 (40%).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τρα- γούδι τῆς Δευτεριάς, 371 (34%). Γλυκὸ Χαμόγελο, 315 (29%). Ἡλιογέννητη, 308 (28%).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰδανι- σμός, 292 (27%). Αἱματοβαμμέ- νη Δόξα, 280 (25%). Ἀριστοκρα- τισσα, 198 (18%). Ἐλευθερω- μένη Ἑλλάς, 183 (17%). Τριαν- ταφυλλένια, 144 (13%). Ἀγνή Ψυχούλα, 131 (12%).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ροδαλὴ Ἀδύουλα, 110 (10%). Δαρνοστεφῆς Ὀλυμ- πιονίκης, 105 (9%). Αἰγυπία Φελλάχα, 78 (7%). Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, 64 (6%). Φιλόσοφος, 63 (6%). Ναυτοπούλο, 57 (5%). Πόνου Δάκρυ, 36 (3%). Ἑλ- ληνικὴ Ἀναγέννησις, 35 (3%). Πανταχού Παρών, 33 (3%). Γλυκεῖα Ἀνάμνησις, 24 (2%).

Β'—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μηλο- λόνθη (40%).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλπίς τῶν Σκλάβων, (34%). Χίμαιρα, (29%). Φοῖβος, (28%).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εὐα, (27%). Διαβολιμένο Ροδιτάκι, (25%). Ἀρχόντισσα, (18%). Δελ- λά, (17%). Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς, (13%). Ἀγγελος, (12%).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μυρηδὼν (10%). Μελισσα, (9%). Νειανόικο Λου- λούδι, (7%). Ψυχὴ τῆς Λέσβου, (6%). Νιόβη, (6%). Ἀθάμας, (5%). Κλαίρη, (3%). Παραπο- νεμένο, (3%). Ἀγνούλα, (3%). Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου, (2%). Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1925

Εἰς τὰ κατωτέρω Ἀποτελέσμα- τα δὲν ἀναφέρονται α) ὅσοι δὲν ἔστειλαν Σημείωσιν τῶν ἑδσῶν των (ἢ δὲν τὴν ἐλαβάν) καὶ β) ὅ- σοι ἔχουν πάρει ὀλιγότερα τῶν 20 Εὐσημα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1925

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σμύρνη, ἔλαβε Εὐσημα 180.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τριαν- ταφυλλένια, 138. Πέλοψ, 138.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μάρισα, 132. Χρυσομαλλούσα τῶν Σφα- κίων, 129. Ἡλιογέννητη, 110.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἐλευθερίος Ν. Ρου- σάκης, 107. Ἑλλάδα τοῦ Βύ- ρωνος, 96. Ἐλευθερο Πουλί, 88. Μυσσώτις, 7. Ὑπνία, 66. Μικρὸς Καλλιτέχνης, 64. Χρυσὴ Καρδιά, 52. Δοξαμένη Φουστάνελλα, 50.

ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, 43. Σουανὸ, 40. Μι- κρὸς Μετανάστης, 37. Ἀμάραν- τος Κρίνος, 33. Ἐξερσυνήτης τοῦ Μεζίκου, 32. Ἀττικὴ Ἀδ- γή, 25. Τσουχτρα, 25. Γλυκὸ Χαμόγελο, 24. Ἀριστοκρατίσ- σα, 24.

Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐ- σήμων τοῦ 1925 μοῦ ἔστειλαν οἱ ἐξῆς: Ἡλιογέννητη, Ἀττικὴ Ἀδγὴ καὶ Τσουχτρα (μαζί), Ἐ- λεύθερο Πουλί, Μάρισα, Μη- λολόνη (ἀλλὰ χωρὶς Σημείωσιν τῶν ἰδικῶν τῆς) καὶ Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες. Ἀπὸ (20Ε) εἰς ἑκάστον, Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 28 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 22 Νοεμβρίου 1926.

ΜΕ τὸ σημερινὸ φύλλο, τελευ- ταίον τοῦ 33ου Τόμου τῆς Β' Πε- ρόδου, συμπληρώω τὸ 48ο ἔτος ἀπὸ τῆς ἱερῶσός μου καὶ μετὰ τὸ ἐρχόμενο εἰσέρχομαι στὸ 49ο. Καυ- χῶμαι ὅτι εἰμαι τὸ μακροβιότερο ἀπ' ὅλα τὰ ἐλληνικὰ περιοδικά. Ἀκόμα κι' ἀπὸ τὰ ξένα, κανένα παιδικὸ περιοδικὸν δὲν ἔχει τὴν ἡλικίαν μου. Αὐτὴ τὴ μακροβιότη- τα τὴ χρωστῶ πρῶτα στὸ θεό, κι' ἔπειτα στοὺς πολυτίμους μου συνεργάτες, παλαιούς καὶ νέους, καὶ στοὺς ἀγαπητοὺς μου ἀνα- γνῶστες. Αὐτοὶ μ' ἐσθίεισαν καὶ με στήριζον αὐτοὶ μ' ἐσθίεισαν καὶ με βοηθοῦν. Καὶ τοὺς εὐχαρι- στῶ ὅλους με τὴν καρδίαν μου!

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1926 λήγει σήμερον. Ὅσοι θέ- λουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυ- μόν πού ἔχουν τώρα καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, πρέπει νὰ τὸ ἀνα- γέωσουν ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτή, τὰ μὴ ἀναγεμμένα ψευδώνυμα θεωροῦνται ἐλεύθερα καὶ τὰ δίδω σ' ὅποιους τὰ πρωτοζητήσουν. Ἐπομένως δὲν ἐγγράφονται σὲ κανένα ὅτι μορεῖ καὶ μετὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου νὰ βρῇ τὸ ψευδώνυμόν του ἐλεύθερο. Θυμίζω ὅτι ἐγκρίσεις ψευδωνύμων εἶ- ναι δρχ. 10.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1926

Ὅσοι θέλουν νὰ συμπεριληφθοῦν στὸν Διαγωνισμό τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1926, πρέπει νὰ μοῦ στείλουν τώ- ρα τὴν Σημείωσιν πού δριζεῖ ὁ Ὀ- δηγός. Θά μοῦ γράψουν δηλαδή ὅλα τὰ Εὐσημα πού ἐπῆραν ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου 1925 ἕως σή- μερα, μετὰ τὸ ψευδώνυμον πού ἔχ.νε, μετὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦ φύλλου πού δη- μοσιεύθηκε καὶ ἀπονομή, μετὰ τὸ γενικὸ ἀθροίσμα κτλ. ὅπως λέγει ὁ Ὁδηγός. Ὅποιος δὲν στέλλει Σημείωσιν μέχρι τέλους Ἰανουα- ρίου, δὲν θάναφερῇ στ' Ἀποτε- λέσματα.

Θά με δοτηθῶσιν πολὺ στήν ἐξέ- λεξή τῶν Σημειώσεων καὶ στή σύνταξιν τῶν Ἀποτελεσμάτων ὁ- σοι θά ἔχουν τὴν καλὸσύνην καὶ μοῦ στείλουν, μαζί με τὴ Σημείωσίν τους, καὶ μιὰ Γενικὴ Στατιστικὴ τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1926, εἴ-ε κατὰ ἀλφαβητικὴν σειρὰ τῶν ψευδωνύ- μων, εἴτε κατὰ σειρὰ ἐπιτυχίας τῶν διαγωνιζομένων, εἴτε ὅπως κἀνουν οἱ περισσότεροι, καὶ κα- τὰ τοὺς δύο τρόπους: μαζί.

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1926

Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς Τόμος, ἓνας ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους, ἂν ὄχι κι' ὁ ὠραιότερος ἀπ' ὅλους πού φα- η- καν ὡς τώρα, θά βρισκεταί σὲ λί- γες ἡμέρας ἔτοιμος, ραμμένος, μετὰ τὸ χρωματιστὸν τοῦ ἐξωφύλλου, σάν ἓνα μεγάλον βιβλίον, στὸ Γραφεῖο μου καὶ στὰ κεντρικὰ Βιβλιοπω- λεία. Ἐχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι εἶ- ναι τὸ καλύτερον δῶρον τῆς Πρωτο- χρονιάς.

Ἦθελα νὰ μὴν τὸ πῶ αὐτό, ἀλ- λά δὲν μπορῶ, παιδιὰ μου! Μοῦ ἔκαμε τόσο θλίβερό ἐντύπωση! Ἐ- νας φίλος μου, ἀπὸ τοὺς πῶ κα- λούς, τοὺς πῶ θερούς, τοὺς πῶ διαλεχτούς μπορῶ νὰ πῶ, μοῦ ἔ- στειλε αὐτὴ τὴν ἐβδόμηδα νὰ τοῦ δημοσιεύσω μιὰ Μικρὴ Ἀγγελία, πού ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ τάρνηθῶ. Γιατὶ εἶχε μέσα πολιτικά, καὶ πιά πολιτικά; ἀπὸ καὶνα πού λένε οἱ πῶ φανατικοὶ τῶν κομμάτων! Κι' αὐτὸ ἀκόμα με λυτῆσε: δὲν ἤθε- λα, δὲν περιμένα νὰ εἴναι κι' ὁ φίλος μου ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πολι- τικομνηστῆς ἀλλὰ περισσότερο με λυτῆσε πού ἔστειλε σὲ μένα τέ- τοιον Ἀγγελία. Δὲν ἤξερα λοιπὸν πῶς δὲν δημοσιεύω τίποτα, τίποτα πού γὰρ καὶ τὴν παραμικρὴ σέ- σση με τὴν πολιτικὴ; Κι' ἂν τῶς- ρε, ὅπως ἔπρεπε, σὰ στενός μου παλὸς φίλος, νὰ τὸ φέρῃ, γιατί νὰ μὴ φέρῃ στὴ δύσκολή θέσιν νὰ τοῦ ἀργήσῃ τὴ δημοσίευσιν μᾶς Ἀγγελίας; Ἀς ἐλπίσω πῶς ὅτε αὐτὸς θά μὴ προξενήσῃ πάλι τέ- τοια λύπη, ὅτε ἄλλος κανένας.

Καὶ πάλι, φίλε μου, πρέπει νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀνωπύμως. Τὰ πράγματα πού λές, εἶναι κάπως δύσκολα νὰ μποῦν στὴ θέ

δόν). "Όστε τὸ Λαχεῖο τῆς Σαν-
θῆς Νερσίδας ἀπέφερε ἐν ὄλῳ
δρ. 188. Ποῦ ὥρατα!

Εἶχα φυλάξει καὶ μερικά ἄλλα
γράμματα γιὰ ν'ἀπαντήσω σ' αὐτὸ
τὸ φύλλο, ἀλλὰ ποῦ τόπος! "Ε,
αὐτὸ τὸν καιρὸ, ποῦ πρέπει νὰ δη-
μοσιεύω τόσα ἔκτακτα, προκηρύ-
ξεις, δηλώσεις, ἀποτελέσματα,
δὲν πρέπει ν'ἔχουν πολλές ἀξιώσεις.

Ῥαίρας Ἐπιστολὰς μου ἔσκει-
λαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' αἱ ἐ-
ξῆς: **Ἰνδιάνα**, **Ἡλιόβγαλτη**,
Βάρκα τοῦ Κανάρη, **Ῥαίρας**,
Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, **Ἀτρόμη-
τη Φοβηταῖρα**, **Ἀγγελος**, **Ἑλ-
ληνικὴ Δόξα καὶ Λεσβιακὸς Ἀ-
στήρ**. — Ἐξέτελεσα τις παραγγε-
λίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους
γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ξεσπαθώ-
ματα κτλ. Ἴσως θὰ τοὺς ἀπαντή-
σω στὸ ἐρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
(ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ
ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΝ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22 - 23 ΧΙΛ.).

91ον Δελτίον Εἰσφορῶν
«Ῥαίρας» Δρ. 10.—
Κωνσταντῖνος καὶ Αὐγε-
ρινὸς Ν. Ἀδραμίδης > 52.—
Δημήτριος Ν. Ἀδραμίδης > 43.—
Νικ. Δ. Ἰελεπής > 3.—
Ξανθὴ Νερσίδα (Προδὸν
λαχεῖο τῆς, ἐκτὸς τῶν
102 δρ. ποὺ ἔστειλε διὰ
λογαριασμὸν τῆς ἡ Δέ-
λια" Ἰδε Δελτίον 83ον
καὶ σημερινὴν Ἀλλη-
λογραφίαν.) > 86.—
«Πριγκίπισσα τῆς Σελή-
νης» > 20.—
Ἀντώνιος Α. Δανιόλος > 5.—
Προηγούμενι εἰσφοραὶ
κατὰ τὸ 90ον Δελτίον
(Ἰδε φύλ. 51ον) Δρ. 21.547.70
Ἐνὼς μέχρι 23/11/26 > 21.746.70
(Χρειάζονται ἀκόμη
δραχμαὶ 1.250 περίπου).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: **Τζοκόνια** (ἔλαβα,
εὐχαριστῶ πολὺ ὥρατα τὸ κατα-
στατικὸ τοῦ συλλόγου σας) **Πε-
πρωμένον** (ἔστειλα κι' βέβαια
ἦταν ἔλλειψη νὰ μὴ στείλῃς τόσον
καιρὸ γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμου
ἀλλὰ καλὰ τὴν ἀναγνώρισες καὶ
τὴν ἀναπλήρωσες, μπράβο!) **Γλυ-
κὸ Χαμόγελο** (ναί, εἶναι πολὺ
ἀξιέπαινος οἱ καλέ; Διαπλάσσο-
ποῦλες ποὺ σ' ἐβοήθησαν στὸ Δια-
γωνισμὸ ὑπὲρ τοῦ Μνημεῖου καὶ
λυποῦμαι ποὺ ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέ-
πει νὰ τις ἀναφέρω) **Σκλαβωμέ-
νην Ἰμβρον** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ
τὸ ξεσπάθωμα) **Ἀειθαλὴ** (ἔ, βέ-
βαια, τώρα πιά τὸ ἔργο ἔχει ἀπὸ
τέλος τοῦ καὶ δὲν χρειάζονται λα-
χεῖα" λίγα ποὺ λείπουν ἀκόμα, θὰ
μαζευθοῦν γρήγορα) **Τάκη** **Ἑλ-
λευθεριᾶδην** (χάρηκα πολὺ καὶ
σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις) **ναί**,
πάρε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο ποὺ σοὺ
φαίνεται τέλει) **Μάργω** (σὲ δι-
καιολογῶ) **μὰ καὶ** σὲ συγχάρω ποὺ
ἐργάζεσαι στὴν Τράπεζα μὲ τὸν

πατέρα σου· τόμους ἔστειλα· χα-
ρετισμοὺς στὸν ἀδελφὸ σου) **Τσαχ-
πῖνα** (καλὰ τοὺς λές: ὅχι μονά-
χα λόγια! **Γυμνὸ Βουνὸ** (Συλ-
λογὴ Ἀσκήσεων θὰ μοῦ στείλῃς
τώρα διηγήματα λίγο ἀργότερα)
χαίρετὸ ὅλους) **Κόθην** τοῦ **Βυ-
ζαντίου** (ἐπειδὴ οὔτε σήμερα δὲν
ἔχω τόπο, τὰ ὥρατα ποὺ μοῦ γρά-
φεις θὰ τὰ πῶ στὸ ἐρχόμενο) **Ἀλ-
κυνόνα** (χαίρω γιὰ τὴν ἀπόφασή
σου καὶ τὴ στενότερή γνωριμία
καθόλου ἄσχημος· ὁ χαρακτήρας
σου κοριτσιότικος, νεανικός, χα-
ριτωμένος· σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ
γράφῃς συχνά) **Ἰ. Μιράσγετσην**
(ἐλήφθη) **Ἐβαν** (ὦ ναί, κατένα
παράπονο δὲν ἔχω· εὐχαριστῶ τὴ
μαμά καὶ περιμένω... τὴν ἐκ-
πληξή!) **Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν**
(δεκτέ) **Ἡρώικην Φέσσαν** (εὐ-
χαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα) **Ἑλλήνα
Νικητὴν** (πολὺ καλὰ) **Θ. Δ. Θεο-
δοσίου** (δικαιωμά σου νὰ πάρῃς
ψευδώνυμο) **Σκλάβαν Βασιλο-
σαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **στὸ κα-
λὸ, παιδί μου, καὶ περαστικά!** **Τα-
ζάν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, συμμορφώ-
θηκα) **Ἐλένην Ν. Χατζηγιάννη**,
Ὀνειροπόλον κ.λ. κτλ.
**Ἀμλετ, Ὀρεσιᾶδα, Ἰ. Πε-
τουριάτην** (ἔστειλα)
**Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ
τὴν 20 Νοεμβρίου, θάπαντήσω
στὸ ἐρχόμενο.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 229 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 27 Ἰανουαρίου.)

804. Λεξιγραφία
Μὲ μιὰ πρόθεση ἐνὼν
Βασιλέα τῶν Ἡβίων,
Καὶ μὲ τοῦτο φανερώνω
Δοξασμέναν λυρικόν.
Ἀγριεμένος Ὡκεανὸς

805. Στοιχειογραφία
Δύο σύμφωνα ἀν' βάλῃς
Στὴν ἀρχὴ μιᾶς ἐποχῆς,
Ἀπ' αὐτὸ νερὸ θὰ βγάλῃς
Καὶ θὰ πῇς νὰ δροσιστῇς.
Ζωολογία

806. Μεταγραμματισμός
Περίεργο, παρδόξο
Φαινόμενο ἢ πρόμμα...
Τοῦ παραδόξου τῶρ' αὐτοῦ
Ἀλλάζει' ἓνα γράμμα,
Καὶ κάποια πόλη γάνετε,
Ἑλλήνων ἀποικία.
Ποτὲ στὴν Ἰταλία.
Δρόσος Χλόης

807. Αἵνιγμα
Ἄν καὶ εἶμαι τόσο μέγα,
Ποῦ στὸ σπῖτι δὲν χωρῶ,
Καὶ στὸ σῶμα σου ὑπάρχω
Καὶ στὸν κώνοπα εἰσχωρῶ.
Γεώργιος Δανιόλος

808. Ζήτα
++++++ = Κράτος τ. Εὐρ.
***** = Θεὰ τιμωρός
***** = Χόρα τῆς Ἑλλ.
***** = Ζῶον φορτηγ.
++++++ = Μήν.
++++++ = Τραγικὴ βασιλ.
++++++ = Κριτὴς Ἑβρ.
Διαγωνίως ἐκ τῶν κάτω, Κρά-
τος τῆς Εὐρώπης.
Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος

809-813. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκίστησι τὸν κατωῖα λέξεων δι'
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλα τόσα λέξεις:
πίλος, καλός, δέσις, στόλος,
ἀγρός. Κυρὰ-Κυραλίνα

**814. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ
Εἰκίνος**
— Ἐ! Πίπη, Ὁλγα, Τάσο, τί-
νος εἶναι αὐτὴ ἡ...
— Ποία;
— Μὰ σὰς εἶπα. Συρανὼ

815. Μεσοστιχίς
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κά-
τωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦν Γίγαντα:

1, Βασιλοπούλα τῆς Τροίας· 2,
Βασίλειος τῆς Κρήτης· 2, Θεὰ ἐκ
τῶν δώδεκα· 3, Βασίλισσα τῶν
Θηβῶν· 5, Ἐξάρτυμα τῆς ἀμά-
ξης· 6, Τύραννος τῆς Ἡλίδος· 7,
Βασιλοπούλα τῆς Κερκύρας.
Ἀλίκη Ν. Δροσπούλου

816. Φωνηεντόλιπον
* - θς - ν - ς

817. Γριζος Ταρσίφ
α ε
οὐ α α ε
οὐ σὺ γ' σιμ t νω
α α ε
α ε
Φωτεινός

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
818-820. Cinéma-Rébus

1. — Βῆμα, βέλος.
2. — Ἐκλογή, περίπτωσις, κεκ-
3. — Πτήσις, ὄστου. [μικρὸς.
Τρεῖς ἑλληνικαὶ πόλεις.

821. Sans Consonnes
n - crt - smnt - c - q - n - dsr
Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης
Τέλος τοῦ 229ου Διαγωνι-
σμοῦ Λύσεων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμε-
νον ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 37

575. Ναπολέον (ν, ἀπό, λέων).
— 576. Λέμβος - Λέσβος. — 577.
Δράμα-Δράμα. — 578. Ὁ Ἀρκά-
διος, ἡ Ἀρκαδία, τὸ Ἀρκάδιον.
— 579. Αἰθέρα (ΠΕΘΕΡΑ). — 58.)
ΞΗΡΑΣΙΑ 581-585. Διὰ τοῦ
Η Υ Τ Γ Ο : Βόλος, Κρόνος, Λέ-
Α Κ Λ Α φός, νόμος, λῶ-
ΣΤ Ι Β Ν ρος. — 586. ΟΜ-ΚΡΤ
Ι Ο Ω Τ (Θυμὸς Κράτει :
ΑΓΝΑΝΤΑ ἄσθμα, Αἷμων, ἄρ-
Κτος, Λάρος, ἄσΤήρ.) — 587. Τὰ
πάγια ρεῖ. — 588. Εἶμαι Ἑπα-
νήσιος (εἰ μ' ἐπτά, νησί, ὤς).
— 589. Soliman (sol, iman). — 590.
Le mieux est l'ennemi du bien.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΕΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώσουν ἀμέσως τὴν νῆαν των
διεῦθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντας καὶ δραχμ. 5 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυτάτης.
Ἄλλως δὲν ἐδυνάμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΣΤ'—779)
ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, στὴ γιορτῇ σου, στέλνω θερ-
μὲς καρδιόβγατες εὐχάς.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
(ΚΣΤ'—780)
Γ ἐνομένης τῆς κληρώσεως, ἐκέρδησαν οἱ
κάτωθι ἀριθμοὶ: 213, 98, 158. Δ/σις: Γερ.
Ρεμέντσην, π. 1', Ἀθήνας.

Ξανθὴ Νερσίδα
(ΚΣΤ'—781)
ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ μου, γιὰ τὴ γιορτοῦλα σου
δέξου ἐγκάρδιες εὐχὰς καὶ γλυκὰ φιλά-
κια ἀπὸ τὸ

ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ σου.
(ΚΣΤ'—782)
Ἀποτελέσματα τοῦ (ΚΣΤ'—685) Δι-
αγωνισμοῦ μου. Βραβεύονται: 1ον
βραβεῖον, **ΤΣΑΧΠΙΝΑ** (φωτογραφικὴ μηχανή)
2ον, **ΠΑΛΑΙΤΣΟΙ** (Οἱ Ἀθλοὶ τοῦ Οὐγκῶ
1-5). 3ον, **ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ** (Οἱ Ἀθλοὶ τοῦ
Οὐγκῶ 1-5). 4ον, **ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ** (Λεωκωμὰ
πολυτελείας τῶν 100 δραχμῶν). 5ον, **ΣΚΛΑ-
ΒΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ** («Ροζίτα» χρυσοδεμένη). 6ον,
ΟΜΟΡΦΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ (ἓνα ἐκλεκτὸ μυθιότο-
ρημα). Οἱ βραβευθέντες ἄς στείλουν διρα-
γχο ταχυδρομικὰ. Λοιποὶς ὁλόθερος εὐχα-
ριστῶ.

ΚΡΙΝΟΕΥΚΗ ΝΕΡΑΪΔΑ **ἙΛΛΗΝΙΚΗ
ΜΑΡΙΚΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ**
(ΚΣΤ'—783)

ΕΝΕΚΑ μακρὰς ἀσθενείας ἀναχωροῦσα,
διακόπτω τὴν Διάπλαιν Ἐχθριστῶ
τὰ εὐγενικά Διαπλαστικά διὰ τὴν ἁλ-
ληλογραφίαν τους. Ἀποτελέσματα Διαγω-
νισμοῦ ὑπὸ Φαίδρας.

Σκλάβας Βασιλίσσα
(ΚΣΤ'—784)
ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, δεχθῆτε τὰς εὐκρινεῖς εὐχὰς
μου. **ΡΕΠΟΡΤΕΡ**

(ΚΣΤ'—785)
Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ (ΚΣΤ'—532).
Βραβεύθησαν: **Χρυσὴ Καρδιά**, **Ἰμο-
γένη**, **Κρινόευκη Νερσίδα**, **Νυφούλα**
τ' Ὀυρανῶ. Στείλατε ταχυδρομικὰ δρ. 4.
Γλυκὸ Χαμόγελο
Ἀπόγονος Ἡρώων
(ΚΣΤ'—786)

Γ οὐλλιέλιος Τ(ριέλλος) Βασ(θ)ίλης Σχοι-
νῆς. Πρίγκηψ = Τηλέμαχος Σιμονίου.
Βιολάντη = Πόρναλης. Ἐδουάρδος = Ὁ
δουσεὺς Σιμονίου. Ἀούσα... **ΚΑΠΟΙΕΣ**
(ΚΣΤ'—787)

Βαλεντίνη = Κουροῦκλη. Ἀιγυγῶνα, Ἀ-
ράπιο = Ἀμφοροῦδου. Πικρὴ Σκλα-
διά = Ἀγελίδου.

Κόρη τοῦ Ξεσπαθώματος
(ΚΣΤ'—788)
ΟΝΑΡΚΙΣΣΟΣ δηλώνει στάγαρητὰ Διαπλά-
στικά ὅτι δὲν ἀνταλλάσσει Μ. Μυσ-
τικά. Προτείνοντας θερμὰ εὐχαριστεῖ.
(ΚΣΤ'—789)

Ταζάν, Κόρη τοῦ Ταζάν, Φωτιά,
ἀνταλλάξῃ Μ. Μυστικῶν δέχομαι.
Κόρη τοῦ Ξεσπαθώματος, μετὰ μεγά-
λης χαρᾶς δέχομαι νὰ ἀλληλογραφήσωμε.
Στείλατε στὴν Δ/σιν (ΚΣΤ'—579).

ΝΑΤ-ΠΙΚΕΡΤΟΝ
(ΚΣΤ'—790)
ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ μου, σοὺ εὐχομαι χρόνια πολ-
λά κι' εὐτυχισμένα.

ΜΠΕΜΠΙΤΣΑ ΣΩΤΗΛΗ
(ΚΣΤ'—791)
Ἐ λείπει ἀπαντήσεων Διαγωνισμοῦ Μ.
Μυστικῶν (ΚΣΤ'—622), τὸν ἀκυρώνω
καὶ τὰ τετραδικία τὰ κρατῶ γιὰ μιὰ δι-
μυσίαν τῆς Διαπλαστικῆς μας ζωῆς.

Μινὸλα
(Σημ. τ. Διαπλ. — Ἐν τοιαύτῃ περι-
στάσει δίκαιον εἶναι νὰ στείλῃς καὶ σὺ ἀπὸ
ἐνὰ δικὸ σου τετραδικίον στὸν καθένα).
(ΚΣΤ'—792)

Φρισμένο **Κῦμα**, Βασιλίσσα στὶς
Ἀπαρνούμενες, Σκλάβας Βασιλίσσα,
ἀνταλλάσσωμε Μ. Μυστικά· Δ/σις: Ἀδα
Βρατσάνου, Φωκιοῦδου 23, Ἀθήναι.

Μινὸλα
(ΚΣΤ'—793)
Γαλανὲ Ὀυρανῆ, φίλῃς μου τὸν Τραυ-
ματίαν τοῦ 1913 καὶ φυλάξω, γιὰτί
σὲ ζέρω. **ΡΩΜΗΟΣ**

(ΚΣΤ'—794)
Ελληνόπαϊ, Δέλεκα, Ζιγκομάρ, Ἀε-
τιδεῦ, ἀνταλλάσσωμε Μ. Μυστικά
μέσον Διαπλάσεως. **ΡΩΜΗΟΣ**
(ΚΣΤ'—795)

Ζιγκομάρ, γιὰ συμμάζεψε τὴ γλωσσίδα
σου, ποὺ ἐπειδὴ με ἄρρηφες κοριτσά-
κι τὴν ἔπλωσε δύο πηχίδες. Ἀν' ἄρξῃς τὸ
χαστούκι σου τὴν συμμάζεψε. Ζιγκομάρ
Σαχλαμάρη, μῆπως σοῦστρεψε·
Μαρκὰς Δημητριάδου, μὴν ἔπαθες, κα-
κομοῖρα, χάρην μου. **ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΤΕΛΛΟΣ**

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΥΠΟΙΣ ΣΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ· ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10, ΑΘΗΝΑΙ